

[Ministeren for skatter og afgifter]

Bernhard Baunsgaard nu er enig i, at der ikke sker en stigning i skattetrykket, men at man fastholder et uændret skattetryk for alle samfundsgrupper eller skatteborgere.

Jeg erkender, at der ikke er indbygget den skattelettelse, der var indeholdt i den tidligere lovgivning. Det er et led i den politiske stramning. Jeg har tidligere sagt, at der kan være andre situationer, hvor man kan diskutere en ændret byrdefordeling – det har jeg ikke lagt skjul på, og det tror jeg dækker de to regeringspartier – men dette forslag har alene tilsigtet en finanspolitisk stramning, der ikke ændrer skattetrykket for nogen af dem, der betaler skat til samfundet.

Nogle af de forslag, der er stillet om medhjælpende hustruer o.lign., kan man jo have sympati for, man kan have sympati for det ene eller for det andet, men i den givne situation er der måske ikke så meget plads til sympati, som koster provener for staten. Det vil disse forslag gøre.

Tager vi retsforbundets forslag, så vil det fremfor at give et merprovenu på 1.200 mill. kr. give et mindreprovenu på 2.600 mill. kr. – altså en skattelettelse i forhold til det forslag, som regeringen har fremsat. Det er ikke realistisk i den givne situation at foregøgle befolkningen, at der er plads til en skattelettelse. Jeg synes, man skulle stemme tonen lidt ned og lade det saglige træde lidt mere i forgrunden i den situation, som den danske befolkning og dansk økonomi befinder sig i.

Man taler om den øgede skattebyrde, og det har også været nævnt, at den samlede skattebyrde ikke blot hidrører fra statskatterne. Det er ikke skattetrykket, der er blevet forøget. Det er klart, at når indkomstudviklingen giver større indkomster til den danske befolkning og man stadig væk har 90 pct. i udskrivningsprocent og i øvrigt holder andre ting uændrede, så vil der komme flere skatter ind. Det ville der også, selv om man ikke havde ændret reguleringen til en regulering efter pristallet, men havde fastholdt lønindkomsten, så ville der også være kommet flere statskatter ind. Det skal man også være opmærksom på, når man diskuterer disse ting.

Vi har altså ikke med dette forslag ønsket at gå ind i en omfordeling. Vi har ikke ønsket at ændre ved de regler, der gælder for medhjælpende hustruer og på andre områder. Vi har ønsket at fastholde de nuværende normer ud fra de nye reguleringssatser, og

der er ikke nogen skattereform i dette her. Det tror jeg også ordførerne fra de forskellige partier har forstået. Der er kun tale om en finanspolitisk stramning, som der er brug for og behov for i den givne situation.

Jeg må på regeringens vegne afvise alle de stillede ændringsforslag – bortset naturligvis fra de tre, som jeg selv har stillet. Dem opfordrer jeg til at man stemmer for.

Camre (S):

Det er nødvendigt at knytte nogle bemærkninger til den skattedemagogi, der kommer til udtryk herfra, når man taler om, at regeringen tager fra de fattige og giver til de rige. Det er flere gange slået fast, og det kan ikke modsiges, at gennemførelse af det foreliggende lovforslag med de af regeringen anbefalede 3 ændringsforslag vil betyde, at en uændret andel af indkomsten betales i skat for alle indkomstrin.

Ser vi dette i forhold til de forslag, der har været fremme fra specielt det radikale venstres side, og som fremstilles som sociale og udtryk for en helt anden opfattelse af fordelingen i befolkningen, så er virkeligheden her, at ved en skattepligtig indkomst på 50.000 kr. vil det radikale forslag være 81 øre lempeligere pr. dag end regeringens forslag, og går vi op til de rige, ja, så vil skatten ved en skattepligtig indkomst på 200.000 kr., som faktisk er temmelig mange penge, efter det radikale forslag være 1 kr. 70 øre pr. dag hårdere end efter regeringens forslag. Jeg tror, det er nødvendigt at se relationerne imellem disse forslag.

Hr. Bernhard Baunsgaard gjorde meget ud af, at regeringen gennemfører skatteforøgelser, 2.600 kr. for hver eneste indbygger i Danmark i 1979, og hr. Hagen Hagensen var inde på den samme problematik. Det er rigtigt, at skatterne stiger i 1979 i forhold til i år, men det er vildledning af befolkningen at sige det uden at fortælle, at indkomsterne stiger endnu mere.

Enhver politiker vil jo gerne gøre noget populært, og det er ikke populært at lade skatterne stige, men hvad ville følgen være af ikke at forøge skatterne i denne situation? Ja, den ville selvfølgelig være et voldsomt stigende efterspørgselspres med deraf følgende prisstigninger og en voldsom forøgelse af underskuddet i samhandelen med udlandet.